

[Wilhelm]

med de vilkår, som den institution ligesom alle mulige andre arbejder under. Selvfølgelig kunne der forekomme tilfælde, hvis vi skal være ganske præcise, hvor en enkelt grov behandling, der direkte indeholder nepotisme eller bevidst forsvinden af aktstykker, eller hvad man nu kunne forestille sig i sin vildeste fantasi, kunne danne grundlag for en aktion af den art, som fremskridtspartiet her har taget skridt til, men det er jo slet ikke det, der er tale om. Her er tale om i allerværste tilfælde, at man kan være uenig i et skøn, som ombudsmanden har foretaget, men der er ikke noget som helst med, at der er handlet i strid med selve ombudsmandsloven. Der kan være masser af andre ting at kritisere i denne sammenhæng, men ikke lige præcis over for ombudsmanden og ikke det, som fremskridtspartiet gør til grundlag for sit forslag om afskedigelse.

Derfor ønsker heller ikke vi overhovedet ved denne lejlighed at gå ind i den bag ved liggende sag, som vi mener hører til helt andre steder, og som vi har deltaget i kritikken af ved lejligheder, hvor man kunne gøre det uden den forvriddning, som fremskridtspartiet her lægger op til.

Thorndahl (FP):

Det er menneskeligt at fejle, det er jeg enig med den foregående ordfører i, men jeg mener bestemt ikke, man kan bruge det som begrundelse for at afvise dette forslag og for at frikende ombudsmanden for ansvar i den faktiske sagsbehandling, som har fundet sted i ombudsmandsinstitutionen omkring denne sag lige siden foråret 1979.

Efter ombudsmandsloven tilkommer det ethvert folketingsmedlem at udøve skøn over, om ombudsmanden lever op til de forpligtelser og krav, der er fastsat i ombudsmandsloven.

Fremskridtspartiets folketingsgruppe besluttede, da vi blev gjort bekendt med de informationer, ombudsmanden har været i besiddelse af i forbindelse med EDB-eksperten Jussi Merklins forflyttelse og efterfølgende afskedigelse fra finansministeriet, at ombudsmanden øjeblikkelig burde afskediges.

Med det kendskab, jeg har til folketinget, havde jeg naturligvis heller ikke forestillet mig, at dette beslutningsforslag kunne opnå flertal, men når det alligevel er fremsat, er

det, fordi vi herigennem på den stærkeste måde, det for os er muligt, markerer, at vi finder ombudsmandens behandling af denne sag både ud fra et demokratisk og ud fra et medmenneskeligt synspunkt i enhver henseende totalt uacceptabel.

Sagens baggrund er jo velkendt. Det drejer sig om en medarbejder i finansministeriet, der benyttede sig af sine lovlige, demokratiske rettigheder til i sin fritid at udtale sig offentligt og i generelle vendinger om EDB og registerpolitikken. Der er da heller ingen, der har bestridt den pågældende medarbejders ret til at udtale sig som borger i Danmark, men man ønskede i finansministeriets ledelse åbenbart ikke at have en offentlig debat om EDB og registerpolitikken, i hvert fald ikke på et kvalificeret grundlag, hvis man da kunne undgå det, og derfor planlagde og gennemførte finansministeriet, som det fremgår, en tvangsflytning af den pågældende medarbejder med en efterfølgende afskedigelse, alene – eller i hvert fald i alt væsentligt alene – forårsaget af, at Jussi Merklin havde begået den åbenbare fejl at tage demokratiet og vor grundlov alvorligt.

Opfattelsen i finansministeriet og hos ombudsmanden må derfor så logisk være den, at vi måske nok har en udmærket grundlov, når vi bare lader være at benytte den.

Nu har dette grundlovsbrud, sådan som vi opfatter det, ikke blot virkning for en enkelt dansk borger og hans familie. Nej, grundlovsbrud virker på alle de mange, der i dag føler sig truet til tavshed. Det virker ind på de politiske beslutningsprocesser, hvis beslutningsgrundlag nu forringes væsentligt, fordi en betydelig del af den offentlige debat amputeres, og det påvirker offentligheden, fordi debatten nu forringes og bliver indholdsmæssigt udtyndet.

Beslutningsforslaget er derfor et forslag, der først og fremmest er begrundet i respekt for vort demokrati og ud fra et ønske om at værne om vort folkestyre.

Jeg skal da heller ikke skjule, at denne sag også har virket stærkt på mig personlig, og det er måske nok, fordi jeg selv adskillige gange er blevet truet til tavshed. Jeg beskæftigede mig således i 1976 – fuldt ud lovligt og i den speciallovgivnings forstand også særdeles prisværdigt – i min fritid med at yde medborgergrupper lidt sagkyndig ingeniørbistand, specielt inden for miljø- og plan-